

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τη μνηστήρια

των Περιβίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οά σέ μεταξέρω στό Παρίσι, ώς στου ή Α. Β. Υ. ό Μέγας Δούξ του Γεροιστάιν άποσάσει για τή τύχη σου... Άλλοιώς, άν δέν προθής σέ άποκαλύψεις, θά σέ παραδώσω άμέσως στή γαλλική άστυνομία. Διάλεξε...

Πρό του κινδύνου νά παραδοθή στή γαλλική δικαιοσύνη, ό Πολιντόρ δέν έδίστασε νά προδώσει τή συνεχιή του. Μού άπάντησε λοιπόν γερμανικά: «Ρωτήστε με και θά σάς πώ όλη τήν άλήθεια σχετικώς μέ τήν γυναίκα αυτή.

«Η μητριά τής μαρκησίας ντ' Αρβίλ, άν και δέν ήξερε γερμανικά, κατάλαβε από τήν ταραχή του συνένου της, ότι ήταν χαμένη. "Όσον για τόν πατέρα τής μαρκησίας, αυτός έσφιγγε σπασμοδικά τά χέρια τής πολυθρόνας του και μιά άπεραντή άγωνία ζωγραφίζονταν στά μάτια του. "Έξακολουήστε, Ύψηλότε, τήν άνάγνωσι τής έπιστολής τής μαρκησίας για νά δήτε τό τέλος τής δραματικής αυτής σκηνής.

«Ο Ροδόλφος πήρε τό γράμμα τής μαρκησίας και συνεχίζοντας τήν άνάγνωσι του, διάβασε τά έξης:

«Αφοϋ τελείωσαν τήν ιδιαίτερα συνομιλία τους, ό σέρ Μούρφ έπεσε τόν Πολιντόρ γαλλικά:

»Απάντησέ μου τώρα σ' ότι, θά σέ ρωτήσω. Ποιός σέ προσκάλεσε έδώ ως γιατρό δταν άρρώσθηκε ή πρώτη σύζυγος του κ. κόμητος ντ' Ορβινύ;

»Η κυρία! άπάντησε ό Πολιντόρ κι' έδειξε τήν δεύτερη κόμηση ντ' Ορβινύ.

»Και τότε, καθ' όποδειξι της, δηλητηρίασες τήν άτυχή κόμηση, για νά μπορέσει έτσι νά πάρη αυτή τήν θεία της;

»Μάλιστα, άπάντησε ό Πολιντόρ, σκυθώντας τό κεφάλι του.

«Ο πατέρας μου, μόλις άκουσε τήν άπάντησι αυτή, έθγαλε μιά κρυσθή φρίκη, ύψωσε τά χέρια του προς τόν ούρανό και τ' άσπασε νά πέσουν πάλι κάτω βαριά.

»ΟΛ' αυτά είν' αίσιαρά φέματα! φώναξε ή μητριά μου. "Όλοι έδώ πέρα συνώμοσαν νά μέ καταστρέψουν!

»Σιωπή! έπαιε ό σέρ Βάλτερ Μούρφ μέ φωνή έπιτακτική.

»Έπειτα, άπειθυινόμενος πάλι προς τόν Πολιντόρ, τόν ρώτησε:

»Έινε ψέμα, ότι πρό τριών ήμερών ήρθε ή γυναίκα αυτή και σέ βρήκε στήν όδó Τέμπλου 17, όπου κατοικείς μέ τό ψευδώνυμο Βραντακιάντ;

»Κι' αυτό είνε άληθέστατο! άπάντησε ό Πολιντόρ.

»Και σου έπρότεινε νάρθής έδώ για νά δηλητηριάσής τόν κόμητα ντ' Ορβινύ, όπως δηλητηρίασες και τήν πρώτη σύζυγό του.

»Άλλοίμονο! Δέν μπορώ νά τό άρνηθώ!... άπάντησε ό Πολιντόρ.

»Μόλις άκουσε τά λόγια αυτά, ό πατέρας μου, σφοδρήκε όρθιος. Η ύψι του ήταν σθεσθή Με μιά τρομερή γεροντομία έδειξε στήν μητριά μου τήν πόρτα κι' άνοιγόνας μου τήν άγκαλιά του, μού φώναξε μέ φωνή κομμένη από τή συγκίνησί του: «Εν όνόματι τής δυστυχισμένης μητέρας σου, συγχώρεσε με!... Τη θεασάνοι πολύ. Μά σου όρκίζομαι στόν Θεό ότι ήμουν έντελώς ξένος στό έγκλημα που τήν έστειλε στόν τάφο.»Και πρ'ν προφτάσω νά τόν έμποδίσω, ό πατέρας μου σωριάστηκε μπρός στά πόδια μου.

»Όταν έγώ και ό σέρ Μούρφ, τόν άνασκόπασαμε, ήταν λιποθυμισμένος. Σήμιανα ένα κουδούνι κι' άμέσως μπήκαν μέσα μερικοί ύπηρέτες. Συγγράνος ό σέρ Μούρφ πήρε τόν Πολιντόρ και βγήκε από τήν άλλη πόρτα. Προηγούμενος δώως έπαιε στήν μητριά μου: «Κυρία, άν θέλετε τό καλό σας, πρέπει νά φύγετε σέ μιά ώρα άπ' αυτό τό σπίτι. Άλλοιώς θά σάς παραδώσω στά χέρια τής έξουσίας.

»Η σατανική γυναίκα, μένεα πνέουσα και περίτρομη, έσπευσε νά άποσυρθή άμέσως.

»Όταν ό πατέρας μου άνέκτησε τις αισθήσεις του, νόμιζε πως όλα, όσα είχαν διαδραματισθή, ήταν ένα κακό όνειρο. Άναγκάστηκε τότε νά του διηγηθώ τά πάντα με κάθε λεπτομέρεια. Δέν παρέλειψα τότε νά του διηγηθώ τά πάντα με κάθε λεπτομέρεια. Δέν παρέλειψα μάλιστα νά του άποκαλύψω για τί φρόντισα τόσο νά παντρευτώ τόν μαρκήιο ντ' Αρβίλ.

»Όσο άσθενής και τυφλός κι' άν ήταν προηγούμενος προς τή γυναίκα αυτή ό πατέρας μου, τόσο είχε γίνει τώρα άδυσώπητος άπέναντί της. Είπε άπελιπόμενος για τί έγινε σχεδόν συνένωχος της και για νά έξιλεωθή, ήθελε νά τήν παραδώσει στά χέρια τής έξουσίας. Τού είπα τότε ότι δέν ήταν σωστό νά τό κάνη αυτό, για τί θά γινόταν βρόθος γούρλο από τό όνομά του και τόν έπεισα νά διώξη για πάντα από κοντά του τή μητριά μου, παραχωρώντας της μόνο όσα τής χρειαζόντουσαν για νά ζήση, επειδή έφερε τό όνομά του.

»Όταν δώως τήν άναζήτησε για νά τής κάνη γνωστές τις άποφάσεις του, έμαθε από τους ύπηρετες ότι ή μητριά μου είχε φύγει πρό ενός τετάρτου τής ώρας.

»Κατόπιν έπεισα τόν πατέρα μου νά ξαναγυρίσωμε στο Παρίσι, για τί τό μέρος αυτό τό αναφέρνει πολύ δωρατέρες άναμνήσεις. Σε λίγες ήμέρες θά είμαστε εκεί...

»Απ' όλ' αυτά, Ύψηλότε, θέλετε πόσο μεγάλη πρέπει νά είνε ή εύγνωμοσύνη μου σέ σας. Χάρη στήν έπέμβασί σας και τήν έπέμβασι του λαμπρού κ. Μούρφ, κατορθώσα νά σώσω τόν πατέρα μου και νά κερδίσω πάλι τή στοργή του.

»Χαίρετε, Ύψηλότε... Η καρδιά μου ξεχειλίζει από εύγνωμοσύνη για σας

Μ α ρ κ η σ ί α Ν Τ Α Ρ Β Ι Λ

«Υ. Γ. — Άνοιγω και πάλι τό γράμμα μου ειαστικά. Ύψηλότε, για νά προσθέσω κάτι, για τό όποιο κατακρίνω τόν εαυτό μου, επειδή λίγο έλειψε νά τό λησιονώσω. Ζητώντας, κατά τις ένυγενικές σου υποδείξεις, νά κάνω κάποια άναθεωρήσι, είχα πάει στις φυλακές τό Άγιου Λαζάρου για νά έπισκεφθώ τις δυστυχείς φυλακισμένες. Έκει λοιπόν συνάντησα μιά νέα άγγελικής όμορφιάς και γλυκότητος για τήν όποία, καθώς φαίνεται, ένδιαφέρεσθε κι' ή όποία έχει προκαλέσει τό σεβασμό όλων τών έφόρων τής φυλακής. Τη νέα αυτή τη λένε Κελαϊδίτρα κι' άν έπιτύχαι τήν άπελευθέρωσι της, θά σάς διηγηθή ή ίδια πώς τήν άπήγαμον από τό άνορκτημα, όπου τήν έχασε στείλει και πώς τήν έρριξαν στή φυλακή.

»Έπίσης έπιτρέπατέ μου, Ύψηλότε νά σας ύπενθυμίσω τις δυο δυστυχιόμένες εκείνες γυναίκες, τήν μητέρα και τήν κόρη, τών όποιών τήν περιουσία κατεγράψθη ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Ποιός είνε; Προβρίσκονται; Μάθατε τίποτε; "Ω! σάς ίκετεύο!... Προσπαθήστε νά ξαναβρήτε τά ίχνη τους, ώστε, μόλις γυρίσω στο Παρίσι, νά μπορέσω νά τις βοηθήσω...

Η Ι Δ Ι α

— Λοιπόν ή Κελαϊδίτρα έφυγε από τό Βουκεβάλ; ρώτησε ό σέρ Βάλτερ Μούρφ μέ άπορία.

— Έτσι φαίνεται. Πρό όλίγου μάλας μου είπαν ότι τήν έβδαν νά θγαίνη από τη φυλακή του Άγιου Λαζάρου. Τι νά συμβαίνη τάχα; Η σιωπή τής κυρίας Γεωργίας μέ άνησχεϊ πολύ... Τη δυστυχισμένη Μαριάνθη! Ποιός συμφορές νά τήν χτύπησαν τάχα; Στείλε ένα γράμμα μ' ένα έκτακτο άγγελιαφόρο στο Βουκεβάλ και παρακάλεσε σ' αυτό εκ μέρους μου τήν κ. Γεωργία νά ξαναγυρίση άμέσως στο Παρίσι... Πές και στόν κ ντ' Γκράου νά μου προμηθεύση ένα ελατήριο για τις φυλακές του Άγιου Λαζάρου, επειδή, άπ' τά γραφόμενα τής μαρκησίας ντ' Αοβίλ φαίνεται πως ή Μαριάνθη θρίσκειται φυλακισμένη εκεί. Άλλά όχι δέν θά είνε πεία εκεί, άφοϋ

Άναγκάστηκε νά του διηγηθώ τά πάντα με κάποια λεπτομέρεια.

ή Γελασίνα την είδε να θγαίνει με μία ηλικιωμένη γυναίκα... Μήπως η γυναίκα αυτή ήταν η κ. Γεωργία; 'Αλλά πού να πήγε η Κελαϊδίστρα; ...

— 'Υπομονή, 'Υψηλότε... 'Απόψε θά μάθουμε και γι' αυτή... Αύριο θά σάς φέρω τόν άχρειο αυτόν Πολινιόρ... 'Έχει, λέει, νά σάς άποκαλύψη σπουδαία πράγματα...

— 'Ω! Αυτό μού είνε πολύ διάσπρεστο, έπνε ο Ρυδόλφος με θλίψη. Ωτόν τόν άνθρωπο δέν τόν έχω ξαναϊδή από τήν άπαισία εκείνην ήμέρα πού... πού...

Ο πρίγκηψ δέν μπόρεσε ν' άποτελειώση τή φράσι του κι' έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στά χέρια του.

— 'Αφού, 'Υψηλότε, δέν θέλετε νά ξαναϊδητε τόν άθλιο αυτόν, θά τόν ξαναγαγκάσω νά πησ σέ μένα, όσα θέλει ν' άποκαλύψη σέ σάς.

— Πραγματικά, έπνε ο Ρυδόλφος, άμα τόν ξαναϊδώ, θά νοιώσω νά ξυπνάω μέσα μου ή πιό θλιβερές άναμνήσεις τής ζωής μου... 'Ο θάνατος τού πατέρα μου... και πρὸ πάντων ή άπόλυση τής φτωχής μου κορούλας... Δέν ξέρω γιατί, όσο προχωρούν τά χρόνια, νοιώθω περισσότερο τήν έλλειψη τού παιδιού αυτού. Πόσο θά τό αγαπούσα! ...

'Εκείνη τή στιγμή κάποιος χτύπησε τή πόρτα. 'Ο Μούρφ θγῆκε έξω γιά νά ιδη ποιός ήταν και σέ λίγο ξαναγύρισε κρατώντας δύο έπιστολές, από τις όποιες ή μία άπευθυνόταν στόν πρίγκηπα.

Ο Ρυδόλφος τήν πήρε, τήν άνοιξε και, άφού τής έρριξε μία ματιά, φώναξε:

— Μού γράφει ή κ. Γεωργία;

— Λοιπόν, 'Υψηλότες; ... ρώτησε ο Μούρφ. Τι έγινε ή Κελαϊδίστρα;

— 'Ω! Θεέ μου... φώναξε ο πρίγκηψ. Μία καταχθόνια μηχανορραφία έξυφάνθηκε εις θάρος τής φτωχής νέας... Τό θράβυ πού ή Κελαϊδίστρα έγινε άφαντη από τό άγροκῆπιό και τή στιγμή πού ή κ. Γεωργία έτοιμαζόταν νά με έδοιοποίηση σκετικώς, έφτασε εκεί ένας καθάλαρξος, προερχόμενος δῆθεν εκ μέρους μου, ο όποιος τής έπνε νά μείνη ήσυχη γιά τήν Μαριάνη, γιά τήν ήν είχα πάρει γνώ και θά τήν έπιστρέψα σε λίγες μέρες. Παρ' όλα αυτά, ή κ. Γεωργία, άνησυχώντας γιά τή σιωπή μου, μού έστειλε τήν έπιστολή αυτή γιά νά με ρώτηση τί γίνεται ή Κελαϊδίστρα.

— Αυτό, 'Υψηλότες, είνε πολύ παράδοξο. 'Ασφαλώς, ή κόμησα Σάρρα θά είνε άνακατεμένη σ' αυτήν τήν ιστορία...

— Ναι, κι' έγώ αυτό ύποθέτω. 'Η κόμησα είνε ικανή γιά όλα. Μισεί όλα τά πάσαματα πού αγαπώ έγώ και θέλει με κάθε τρόπο νά τά άπομακρύνει από κοντά μου... Νά στείλης άμέσως τόν θαρώνο ντε Γκράουν νά πησ εκ μέρους μου στην κόμησα, ότι ξέρω πως αυτή ώργάνωσε τήν άπαγωγή τής Μαριάνης και ότι άν δέν μού άποκαλύψη πού τήν έχει κρυμμένη, θά τής φερθώ άνηλεώς...

— Πηγαίνω άμέσως, 'Υψηλότες, νά μεταβιβάσω τή διαταγή σας στόν θαρώνο ντε Γκράουν. 'Επιτρέψατε μου όμως ν' άνοιξω προηγούμενως τήν έπιστολή αυτή. Προέρχεται από τόν πράκτορά μας τής Μασσαλίας, στόν όποιο είχα αστήσει τόν Μαχαροβγάλη, παρακαλώντας τον νά τόν διευκολύνει νά πάσ στό 'Αλγέριο...

— Λοιπόν... 'Εφυγε ο Μαχαροβγάλης;

— 'Όχι, 'Υψηλότες... Τήν στιγμή πού έπρόκειτο νά έπιβιθαστή στό πλοίο, έπνε ότι άλλαξε γνώμη κι' ότι προτιμάει νά ξαναγύριση στό Παρίσι.

— Τι περιέργο! έπνε ο πρίγκηψ. Πάντως θά μάθουμε από τόν ίδιο τόν Μαχαροβγάλη, γιά τήν άλλαξε γνώμη. Στείλε όμως άμέσως τό θαρώνο ντε Γκράουν στην κόμησα Σάρρα Μάκ Γκρέγκορ και σού πῆγαινε στή φυλακή τού 'Αγιού Λαζάρου νά μάθω γιά τήν Κελαϊδίστρα.

Μετά μία ώρα, ο θαρώνος ντε Γκράουν ξαναγύρισε από τό σπίτι τής κόμησας Σάρρας Μάκ Γκρέγκορ γιά νά πληροφορησθ τόν πρίγκηπα ότι ή κόμησα είχε πέσει θύμα μυστηριώδους εγκλήματος, κι' ότι έπνε τά λοιπά.

Συγχρόνως κι' ο Μούρφ ξαναγύρισε άπό τις φυλακές τού 'Αγιού Λαζάρου και έπνε

στό Ρυδόλφο ότι μία ηλικιωμένη γυναίκα είχε παραλάβει από κεί τήν Κελαϊδίστρα.

— 'Αλλά ποιά είνε ή γυναίκα αυτή; ρώτησε ο πρίγκηψ. Πού νά έπῆγε τήν Κελαϊδίστρα; ... Τι είνε αυτό τό μυστήριο πάλι; Μονάχα ή κόμησα Σάρρα θά μπορούσε νά μάσ φωτίση... Αυτή όμως δέν είνε τώρα σέ θέσι νά μάσ δώση τήν παραμικρή πληροφορία. Φοβάμαι μήπως πεθάνη και ταφή και τό μυστικό μαζί της...

— Μά ο άδελφός της, ο Τόμ, θά ξέρη τά πάντα γιά τήν αυτής ήταν πάντα ο σύμβουλος της... Θα φροντίσω νά μάθω άπ' αυτόν τίποτε. Έπνε ο σέρ Βάλτερ Μούρφ, άν και φανταζόμαιο ότι ποτέ δέν θά θελήση ν' άποκαλύψη τά μυστικά τής άδελφής του.

ΖΑΚ ΦΕΡΑΝ ΚΑΙ ΚΗΣΙΛΗ

Είχαν περάσει αρκετές ήμέρες από τότε πού ή ώραία Κησίλη είχε προσληφθ στην υπηρεσία τού Ζάκ Φεράν κι' από τήν πρώτη στιγμή ή ώμορφιά της είχε προκαλέσει άνόμους πόθους στόν ασυνείδητο κύριο της.

'Εκείνη, έξυπνη καθώς ήταν και πονηρή, άνελήφθη άμέσως τά πάντα και, όταν τήν έπομένη ήμέρα τής προσλήψώς της, τόν άκουσε νά τής ψιθυρίζει έπαίσιους στην ώμορφιά της, σκέθηκε πως ήταν πεία καιρός ν' άφήση κατά μέρος τήν προσποιητή δειλία της και νά πετάξη τή μάσκα...

— Κυττάξέτε με καλά στά μάτια; τού έπνε ή Κησίλη τολμηρά. Μολοντί φοράω αυτά τά ρούχα σας φαίνομαι γιά υπηρέτρια;

— Τι έννοείς μ' αυτό; ρώτησε με άπορία ο Ζάκ Φεράν.

— Κυττάχτε τό χέρι μου! έκανε προκλητικά ή Κησίλη. Σας φαίνεται τό χέρι αυτό συνηθισμένο πώς εντροβουλειές;

Και έδειξε τό έξαισιο λεπτοκαμωμένο χέρι της.

— Κυττάχτε και τό πόδι μου! έπρόσθεσε σέ λίγο. Μπορεί τέτοια μία υπηρέτρια νά έχη τέτοιο πόδι;

Κι' έδειξε και τό κομψότατο πόδι της, επάνω στό όποιο ο συμβολαιογράφος κόλλησε με πόθο τό φλογισμένο θλέμμα του.

— Έγώ, συνέχισε ή Κησίλη, είπα στή θέα μου Μπελέτ μονάχα όσα συμφέρουν. Δέν ξέρει τίποτε γιά τήν περασμένη μου ζωή. Νομίζει ότι θέλωση νά μωύ υπηρέτρια γιά τήν έμεινα όρφανή. Γελιέται όμως πολύ...

— Μά ποιά είσαι εσύ; ρώτησε ο Ζάκ Φεράν κατάπληκτος.

— Αυτό είνε τό μυστικό μου... Γιά λόγους που μόνο έγώ τούς ξέρω, έφυγα από τή Γερμανία κ' ήρθα στό Παρίσι με τά φτωχικά αυτά φορέματα. 'Ηθελα νά μείνω εδώ γιά ένα διάστημα κρυμμένη. 'Η θεα μου λοιπόν νομιζόντας πως είμαι πάμπωτη, μού έπρότεινε νά μωύ υπηρέτρια στό σπίτι σας... Κ' έγώ δέχθηκα, γιά τή ηξερτα ότι εδώ δέν θά μορούσε νά με θρη κανεί.

— 'Όποτε κρύβεσαι; φώναξε ο Ζάκ Φεράν, τού όποιο ή κατάπληξη μεγάλανε όλόενα. Και τί έκανες γιά νά είσαι άναγκασμένη νά κρύβεσαι;

— Μερικές έρωτικές άμαρτίες.

Κι' έρριξε στόν συμβολαιογράφο ένα τέτοιο θλέμμα πού τόν έκανε ν' ανατριχιάση δλόκληρος.

— Τώρα πού ζέρετε τό μυστικό μου, τόν ρώτησε άμέσως κατόπιν, τί θέλετε νά γίνη; Θέλετε νά εξακολουθήσωμε νά είμαστε έσοις κύριος κι' έγώ υπηρέτρια; 'Η μήπως νομιζέτε ότι δέν είνε σωστό νά έχετε μία υπηρέτρια ώραία σάν έμένα. 'Η μήπως άκόμα θέλετε ν' άλλαξουμε τις θέσεις μας και νά γίνετε σκλάβος μου; 'Εστο! 'Σας θεσπιώνω ότι προτιμάω αυτό τό τελευταίο... 'Αλλά πάντα με τή συμφωνία νά μη θγαίνω καθόλου από δω μέσα και νά με θεωρήτε σάν κόρη σας. Αυτό όστώσο δέν θά σας έμποδίζη καθόλου νά μού λέτε ότι με θρίσκετε ώραία... Αυτή άλλωστε δά είνε και ή άνταμιωή σας.

— Αυτή μόνο; έπνε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... 'Εκτός άν ή μοναξιά κι' ο διάβολος δέν με τρελλάνουν, πράγμα πού μού φαίνεται αδύνατον, έφίσον θέχω έναν άν άνθρωπον σάν έ-

—σας.

('Ακολουθεί)

